

OFF WORLD & VRT-CANVAS
PRESENTEREN

WE WILL REMEMBER THEM

A FILM BY ANNABEL VERBEKE

EEN NON-HISTORISCH TIJDSDOCUMENT OVER HERDENKEN

TAGS:

FILM DOCUMENTAIRE EMOTIE GESCHIEDENIS HUMOR POEZIE

SINDS 1919 LIJKT HET DAGDAGELIJKSE LEVEN IN IEPER EN OMSTREKEN BIJNA GEHEEL
IN HET TEKEN TE STAAN VAN HET HERDENKEN VAN DE EERSTE WERELDOORLOG.
ANNABEL VERBEKE REIST DOOR DIT HERINNERINGSLANDSCHAP EN STUIT OP DE MEEST
UITEENLOPENDE EN SOMS ZELFS TEGENSTRIJDIGE MANIEREN VAN HERDENKEN.

GENRE	DOCUMENTAIREFILM
LENGTE	58 MINUTEN
TAAL	NEDERLANDS, ENGELS, DUIITS GESPROKEN NEDERLANDS OF ENGELS ONDERTITELD
TECHNISCHE DETAILS	HD 16:9 STEREO DCP - DIGITAL FILE
SCENARIO EN REGIE	ANNABEL VERBEKE
CAMERA	THOMAS SZACKA-MARIER, TIELE MULIER, LIEVEN DECAPMAKER
MONTAGE	ANNA SAVCHENKO
GELUIDSMONTAGE	PIETER DEWEIRD
MIXAGE	GEDEON DEPAUW

We Will Remember Them is een productie van Off World in coproductie met VRT-Canvas
met de steun van Het Vlaams Audiovisueel Fonds (VAF | Film) en de
Tax Shelter van De Belgische Federale Overheid

CONTACT VOOR SCREENERS, INFORMATIE, INTERVIEWS

ANNABEL VERBEKE
FREDERIK NICOLAI

+32 478 257 957
+32 485 404 207

INFO@ANNABELVERBEKE.COM
FREDERIK@OFFWORLD.BE

WE WILL REMEMBER THEM OP

KLIK ICON OF [FACEBOOK.COM/WWRTTHEFILM/](https://www.facebook.com/wwrtthefilm/)
[INSTAGRAM.COM/WWRT_FILM/](https://www.instagram.com/wwrt_film/)

TRAILER OP

KLIK ICON OF [VIMEO.COM/297350485](https://vimeo.com/297350485)

SYNOPSIS

Na de Eerste Wereldoorlog stond er amper nog een huis recht in de Westhoek. Ieper en omstreken waren volledig van de kaart geveegd.

Er gingen stemmen op om Ieper niet herop te bouwen, en onaangeroerd te laten, als triest relikwie van een gruwelijke oorlog. Toch mocht Ieper op kosten van de verliezers uit haar as herrijzen, als symbool van wederopstanding te midden van een kerkhof van gevallen soldaten en achtergelaten munitie. De Westhoek is een grote bezinningsplek: hoevelen hun leven voor het vaderland gelaten hebben, hoe gruwelijk het allemaal geweest is, hoe waardevol en kostbaar vrede wel niet is.

Sinds 1928 wordt elke avond de Last Post geblazen. De eerste jaren tussen het puin, vandaag omringd door een aantrekkelijke toeristisch centrum met alle mogelijke faciliteiten van dien: souvenirwinkeltjes, hotels, terrasjes,... De ruimere omgeving kan dan weer verkend worden per georganiseerde busreis, fietstocht of voor hen die het wat exclusiever wensen, per helikopter. Alle oud-strijders zijn overleden en het enige wat ons vandaag rechtstreeks met de oorlog confronteert, zijn de enorme begraafplaatsen waarmee het landschap is bezaaid. Littekens die de oorlog in het landschap achterliet, maar keurig onderhouden worden.

Heeft Ieper vandaag de status van onvolprezen bewaarder van de vrede in het Westen of spelen andere motieven een rol?

We Will Remember Them werpt een geheel andere blik op het concept van herdenken. Annabel Verbeke groeide op in Ieper en was elke dag opnieuw getuige van de diversiteit en intensiteit van herdenken. De aantallen bezoekers en toeristen blijven jaar na jaar stijgen met als onomstotelijk summum de periode 2014-2018.

In 2017 verwelkomde de Westhoek bijna 515.000 herdenkingstoeristen, zoals de bezoekers bij kenniscentrum Westtoer worden genoemd. Ondertussen wordt er ook volop ingezet op de periode na 2018 want ook dan wil de Westhoek toeristen in grote getalen blijven ontvangen. En net dat inspireert haar kritische blik: hoezeer vrede immer gekoesterd moet worden, hoe zinvol stilstaan is bij hen die voor onze vrijheid hun leven gelaten hebben, waar stopt het serene herdenken en begint commerce? Is De Westhoek Disneyland van het herdenken geworden, dagdagelijks bewandeld en verkend door duizenden herdenkingstoeristen? Is het hele herdenkingslandschap een groot platgetreden pad geworden?

Het spreekt voor zich dat het herdenken van de Eerste Wereldoorlog een flinke duit inbrengt in de lokale economie. Of anders gezegd, herdenken is een niet te onderschatten economische activiteit geworden. Niemand in en rond Ieper komt onder het herdenken heen. Toeristen worden in schoonheid ontvangen, kerkhoven perfect onderhouden, de Last Post elke avond met astronomische precisie geblazen, en tussen dat alles heen maken vele vrijwilligers, amateurs en liefhebbers het herdenken tot wat het vandaag is: soms oogverblindend, soms onomwonden, maar vooral gelaagd en divers.

DIRECTORS STATEMENT

"Herdenken zegt meer over wie herdenkt, dan over wie herdacht wordt."
(Jay Winter)

Ik ben geboren en opgegroeid in Ieper, een stad die voor de rest van haar dagen in het teken lijkt te staan van het herdenken van de 'de Grote Oorlog'. In de periode 1914-1918 werd de streek volledig verwoest. Meer dan een half miljoen jonge mannen lieten hier het leven.

Van jongs af werd ik dag in dag uit met het herdenkingslandschap geconfronteerd. Ieder schooljaar opnieuw stond het verplicht in mijn agenda: een bezoek aan het In Flanders Fields Museum, aan de vele kerkhoven en aan de Menenpoort, waar we de dag afsloten met de Last Post. Later leerde ik meer over het groeiend toerisme: toen ik als jobstudente op de Grote Markt van Ieper souvenirs en chocolade verkocht.

Ieper werd naar historische plannen perfect heropgebouwd tot aantrekkelijke toeristische trekpleister. Met horden en drommen komen de toeristen er de oorlog herbeleven. Ze bewonderen de perfecte symmetrie van de kerkhoven, bezoeken musea en gaan zelfs op zoek naar een (ver) familielid. Iedereen lijkt fysiek deel te zijn geworden van een collectief rouwproces. Maar daarnaast geniet men ook graag van de vele lokale specialiteiten, waar voornamelijk souvenirs en chocolade in reusachtige getale over de toonbank gaan. Maar ook het cultuuraanbod ligt er niet om: concerten, fototentoonstellingen en zelfs musicals lijken hun inspiratie te putten uit de Grote Oorlog. Ze prijken dan ook veelvuldig op de agenda. Een ruim aanbod zodat elke doelgroep bereikt wordt. Het mag voor velen misschien brutaal in de oren klinken, mijn beeld van dit grote menselijke drama werd danig bezoedeld door die constante, ontspannende bedrijvigheid rond herdenken. Ook de perfect idyllische omgeving, waar de kerkhoven zich vaak bevinden, deden me weinig denken aan de gruwel van weleer.

Op mijn 18de trok ik naar Brussel waardoor ik steeds anders ben gaan kijken naar mijn geboortestreek. Herdenken kent natuurlijk vele dimensies, maar welke betekenis heeft het vandaag nog voor het individueel en collectief geheugen? Een vraag die pas echt aan de oppervlakte kwam, na het verlaten van deze streek. Afstand creëert perspectief. Zo zag ik de bezoekersaantallen in de Westhoek alleen maar stijgen. Al die toeristen moeten vanzelfsprekend rondgeleid worden, eten, drinken, slapen, ontspannen, shoppen en ga zo maar door. Ik zag hoe de 'disneyficatie' van het herdenken langzaam, maar zeker mijn streek trof. Maar het blijft een moeilijk evenwicht. Met andere woorden, waar ligt de grens tussen sereen herdenken en de platte commercie, tussen nooit vergeten en dubbeldik onderstrepen?

Aangezien mijn jeugd verzadiging rond die Oorlog met zich meebracht, dacht ik niet om ooit nog op dit thema terug te keren, maar afstand creëerde ook appreciatie. De drang ontstond om dit dubbele gevoel - appreciatie ten aanzien van die rijke geschiedenis en de huidige dynamiek tegenover een kritische blik op de vele herdenkingsmechanismen - in een film te verbeelden. Een film die geen mening opdringt, maar enkel vanuit direct beeld en geluid, haast ongepaste vragen durft te stellen.

Waarom wordt dit kleine strookje van amper 26km lang, Flanders Fields genaamd, de laatste jaren steeds meer bezocht vanuit alle uithoeken van de wereld?

Is het er een soort Mekka van de Vrede geworden in een wereld waar we de ogen maar al te makkelijk sluiten voor de huidige menselijke drama's en oorlogen? Wat zegt de streek, haar bewoners en bezoekers over ons menszijn? Gaat herdenken niet meer over zij die herdenken dan over zij die herdacht worden? Hebben we de behoefte het verleden te sacraliseren en de onzekerheden van het heden te verhullen?

Met verwondering, bewondering, verbazing, ongeloof en emotie, heb ik kunnen vaststellen hoe de Grote Oorlog nog steeds deel uitmaakt van het dagdagelijkse leven. Drie jaar lang reisde ik met camera doorheen dit herdenkingslandschap.

We Will Remember Them is een persoonlijke observatie van de fascinerende en ongekende diversiteit aan dynamieken die het herdenken van WOI teweegbrengt.

Biografie Annabel verbeke

Annabel Verbeke (leper, 1987) maakt documentaires. Onderwerpen die onderbelicht worden, haalt ze uit hun schaduw. In woord en beeld rijmt ze authenticiteit met absurditeit. Het alledaagse wordt poëzie en dat is ook hoe ze in het leven staat. Schoonheid zoekt en vindt ze in de kleinste dingen om haar heen. We zijn vaak vervreemd van datgene dat we zo goed kennen en net dat diepmenselijke is wat Annabel met haar zeer eigen en serene filmstijl vertelt.

In 2010 studeerde ze af aan het Rits met grote onderscheiding. Haar eindwerk, de documentaire 'Les enfants de la mer/mère', werd door meer dan 20 festivals geselecteerd (waaronder IDFA 2010) en behaalde 8 internationale prijzen alsook een VAF wildcard. Een wildcard verleent steun om een nieuwe documentaire naar vrije keuze te realiseren.

Onder de titel 'We will remember them' keert Annabel voor haar Wildcard terug naar de Westhoek waar ze als kind opgroeide. De film ontstaat uit haar fascinatie van het herdenken van de Eerste Wereldoorlog, in een streek waar oorlogsmusea en begraafplaatsen een centrale rol spelen in de geschiedenis en de dagdagelijkse realiteit.

Als freelance regisseur werkt Annabel voor verschillende organisaties en tv-zenders. Ze regisseerde verschillende documentaire- en televisieprogramma's, zoals topdokters, Pop-o-rama,... Als onafhankelijke filmmaaksters, schreef en regisseerde ze onder andere de aflevering Gilbert uit de documentairereeks 1 op 10 omtrent armoede voor ÉÉN, Topdokters voor Vier, en de korte film Terminus, voor 4x7 op Canvas. Daarnaast werkt ze momenteel met de steun van Canvas, RTBF en VAF | MEDIA aan de nieuwe documentairereeks Duo for a job.

Meer over Annabel op www.annabelverbeke.com

filmografie Annabel verbeke

TERMINUS (2014)

bekijk hier Terminus, de laatste korte documentaire in het kader van 4X7
<https://www.canvas.be/video/genre/nieuws/documentaire/terminus>

LES ENFANTS DE LA MER/MÈRE (2010)

<https://vimeo.com/21963680>

(paswoord children456)

Awards Canvas Lichtpuntprijs, op het Grote Ongeduld, België
VAF- wildcard, Kortfilmfestival Leuven, België
Best documentary under 30 minutes, Sehsüchte Filmfestival, Potsdam, Duitsland
Award for Best documentary Kavalan shortfilm festival, Taiwan
Kid's land archive award Kavalan shortfilm festival, Taiwan
Le grand prix du Charleroi Festimages, België
Gekozen als vertegenwoordigende film voor RITS, Cilect prize (3de plaats)
Special mention Sedicicorto, Italië

festivalselecties

- 2010 officiële selectie IDFA - Panorama / Reflecting Images, Amsterdam, Nederland
officiële selectie Filmfestival Oostende, België
officiële selectie het Grote Ongeduld, België
officiële selectie Charleroi Festimages, België
- 2011 officiële selectie Doxa Filmfestival, Vancouver, Canada
officiële selectie Geselecteerd Docville, Leuven, België
officiële selectie Sehsüchte Filmfestival, Potsdam, Duitsland
officiële selectie Kavalan shortfilm festival, Taiwan
officiële selectie SIFF mobile, Shanghai, China
officiële selectie Belgesel documentary Festival, Istanbul, Turkije
officiële selectie Beijing first filmfestival, China
officiële selectie DOK, Sedicicorto, Italië (Finalist)
officiële selectie Etudia & Anima - FICC award- Krakow
officiële selectie Rencontres Henri Langlois - Poitiers, Frankrijk
- 2012 officiële selectie Go Short- International Short film Festival, Nijmegen, Nederland
officiële selectie Full Frame Documentary - Durham, U.S.

uitzending bij Lichtpunt (2011) en diverse special screenings